

4. Савченко Л.А., Сікорська І.А. Особливості контролю за дотриманням бюджетного законодавства на першій стадії бюджетного процесу // Підприємництво, господарство і право. – 2004. – № 3. – С. 73 – 76.
5. Сікорська І.А.: «Особливості фінансово-правової відповідальності за бюджетні правопорушення» // Науковий вісник Чернівецького університету: Збірник наукових праць. Вип. 200: Правознавство. - Чернівці: Рута, 2009. - с. 90-94.

Волік В. В.

кандидат юридичних наук

м. Донецьк, Україна

ПРАВОВІ ЗАСАДИ УПРАВЛІННЯ МІСЬКИМ ТРАНСПОРТОМ З БОКУ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Управління у галузі транспорту – це прийняття компетентними державними органами у встановленому законодавством порядку рішень з оперативних питань транспортної діяльності. До таких питань можуть належати ліцензування окремих видів транспортної діяльності, державна реєстрація транспортних засобів тощо. Управління транспортом має своїм завданням своєчасно і якісно забезпечувати подальший розвиток і удосконалення транспорту України. Управління транспортом як цілісною єдиною системою персоніфіковано, уніфіковано та розподілено між органами державної влади відповідно до їхньої компетенції [1, с. 51]. Його здійснюють: Верховна Рада України, Президент України, Кабінет Міністрів України, Міністерство інфраструктури України, спеціально уповноважені на це органи транспорту відповідно до чинного законодавства, місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування.

Місцевий характер виробництва і споживання послуг визначає місцевий характер управління системою міського транспорту. У зв'язку із цим, особливу актуальність передача функцій управління міським пасажирським транспортом набуває у зв'язку із збільшенням самостійності місцевих органів влади [2, с. 36].

Реалізація державної політики у сфері автомобільного транспорту здійснюється через центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики з питань безпеки на наземному транспорті, місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування. Відповідно до ст. 6 Закону України «Про автомобільний транспорт» органи місцевого самоврядування формують мережу міських автобусних маршрутів загального користування і здійснюють у межах своїх повноважень контроль за дотриманням законодавства у сфері автомобільного транспорту на відповідній території. Згідно зі ст. 7 цього ж закону, забезпечення організації пасажирських перевезень на приміських і міжміських автобусних маршрутах загального користування, що не виходять за межі території області покладаються на Раду міністрів Автономної Республіки Крим або обласні державні адміністрації; на приміських автобусних маршрутах загального користування, що не виходять за межі району, - на районні державні адміністрації; на міських автобусних маршрутах загального користування - на виконавчий орган сільської, селищної, міської ради відповідного населеного пункту [3].

Згідно із цим законом міські ради розробляють та затверджують програми розвитку та вдосконалення автомобільного транспорту на відповідній території або надають пропозиції щодо визначення цих програм в інших регіональних програмах з питань розвитку міського автомобільного транспорту, на них покладається завдання формування та ведення реєстру міських автобусних маршрутів загального користування.

Окрім цього, діяльність органів місцевого самоврядування у галузі міського транспорту також регулюється постановами Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку проведення конкурсу на перевезення пасажирів на автобусному маршруті загального користування» [4], «Про затвердження Правил надання послуг пасажирського автомобільного транспорту» [5], «Про затвердження Правил надання населенню послуг з перевезення міським електротранспортом» [6]. Зазначені нормативні акти ретельно розподіляють ролі між замов-

никами транспортних послуг, перевізниками та пасажирями. Замовником перевезень на міських маршрутах є виконавчі органи міських рад, які затверджують маршрут загального користування та розклад руху на ньому.

Відповідно до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» до власних повноважень виконавчих органів міських рад у сфері міського транспорту належать управління об'єктами транспорту, що перебувають у комунальній власності, затвердження маршрутів і графіків руху місцевого пасажирського транспорту незалежно від форм власності, залучення на договірних засадах підприємств, установ, організацій, що не належать до комунальної власності, до участі в обслуговуванні населення засобами транспорту. В той же час, до делегованих повноважень виконавчих органів міських рад належать здійснення заходів щодо розвитку транспорту та контролю за дотриманням законодавства щодо захисту прав споживачів, належною експлуатацією та організацією обслуговування підприємствами транспорту, технічним станом, використанням та утриманням об'єктів нерухомого майна усіх форм власності, прийняття рішень про скасування виданого ними дозволу на експлуатацію об'єктів у разі порушення ними норм або інших вимог законодавства [7].

Можна зробити висновок, що органи місцевого самоврядування наділені достатнім обсягом повноважень, щодо організації ефективної роботи міського транспорту на відповідній території. Тому, задля ефективного регулювання транспортних відносин, найбільш раціональним є концентрація усіх функцій в єдиному суб'єкті управління, яким, на наш погляд, мають бути органи місцевого самоврядування.

ЛІТЕРАТУРА

1. Демський Е. Ф. Транспортне право України: навч. посібн. / Е. Ф. Демський, В. К. Іжевський та ін. – К.: Атіка, 2008. – 292 с.
2. Грабельніков В. А. Адаптація системи міського пасажирського транспорту до ринкових умов господарювання / В. А. Грабельніков // Державні механізми управління природокористуванням. – 2012. – вип.246. – С. 35 – 42.
3. Про автомобільний транспорт: Закон України від 4.05.2001 р. № 2344-III // Відомості Верховної Ради України, 2001. – № 22. – ст. 105.
4. Про затвердження Порядку проведення конкурсу з перевезення пасажирів на автобусному маршруті загального користування: Постанова Кабінету Міністрів України від 3.12.2008 р. № 1081 // Офіційний вісник України, 2008. – № 96. – стор.41. – ст.3173.
5. Про затвердження Правил надання послуг пасажирського автомобільного транспорту: Постанова Кабінету Міністрів України від 18.02.1997 р. № 176 // Офіційний вісник України, 1997. – № 8. – том 2. – стор. 142.
6. Про затвердження Правил надання населенню послуг з перевезення міським електротранспортом: Постанова Кабінету Міністрів України від 23.12.2004 р. № 1735 // Офіційний вісник України, 2004. – № 52. – том 1. – стор. 288. – ст.3444.
7. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21.05.1997 р. №280/97-ВР // Відомості Верховної Ради України, 1997. – № 24. – ст.170.

Гончаренко Г. А.

асистент кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності

Національний університет «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»

м. Харків, Україна

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УЧАСТІ ГРОМАДСЬКОСТІ В УПРАВЛІННІ ЛІСОВИМ ФОНДОМ УКРАЇНИ

Утвердження громадянського суспільства як гарантії демократичного розвитку держави, запровадження громадського контролю за діяльністю влади, забезпечення незалежної діяльності інститутів громадянського суспільства, посилення їх впливу на прийняття суспільно важливих рішень, створення умов для забезпечення широкого представництва інтересів гро-

**ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ
«ПРИЧОРНОМОРСЬКА ФУНДАЦІЯ ПРАВА»**

**МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ**

**«ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ ЛЮДИНИ
У СУЧАСНОМУ СВІТІ»**

6-7 грудня 2013 р.

**Одеса
2013**

ББК 67.0я43
УДК 342.7(063)
П 68

П 68 «Права та обов'язки людини у сучасному світі»: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, Україна, 6-7 грудня 2013 р.) – Одеса: ГО «Причорноморська фундація права», 2013.– 136 с.

У збірнику містяться матеріали, подані на міжнародну науково-практичну конференцію «Права та обов'язки людини у сучасному світі». Для студентів, аспірантів, викладачів, науковців юридичних вищих навчальних закладів, представників судових та інших правозастосовчих органів держави, адвокатів, представників юридичних громадських організацій.

Усі матеріали подаються у авторській редакції.

Погляди авторів, викладені в цьому збірнику, необов'язково відображають позицію організаторів міжнародної науково-практичної конференції «Методологія публічного та приватного права: сучасний стан та перспективи розвитку».

ББК 67.0я43
УДК 342.7(063)

Волік В. В. ПРАВОВІ ЗАСАДИ УПРАВЛІННЯ МІСЬКИМ ТРАНСПОРТОМ З БОКУ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ	92
Гончаренко Г. А. ОКРЕМІ АСПЕКТИ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УЧАСТІ ГРОМАДСЬКОСТІ В УПРАВЛІННІ ЛІСОВИМ ФОНДОМ УКРАЇНИ	93
Довгань В. С. УМОВИ ТА ПОРЯДОК РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА МИРНІ ЗІБРАННЯ	96
Иванская А. В. НЕКОТОРЫЕ ПРОБЛЕМЫ ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ КОМПЬЮТЕРНОГО СБОРА И ОБРАБОТКИ ПЕРСОНАЛЬНЫХ ДАНЫХ В РОССИИ	97
Коваленко О. В. ЗАХОДИ ВПЛИВУ ЗА ПОРУШЕННЯ БЮДЖЕТНОГО ЗАКОНОДАВСТВА	99
Кондратенко Н. М. ФІНАНСОВО-ПРАВОВА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ.....	101
Ніканорова О. В. ОХОРОННІ ПРАВОВІДНОСИНИ В МИТНІЙ СФЕРІ.....	103
Потапенко І. В. ЗМІСТ НОРМАТИВНОГО АДМІНІСТРАТИВНОГО ДОГОВОРУ ТА ЙОГО ВПЛИВ НА КОМПЕТЕНЦІЮ СУБ'ЄКТІВ ВЛАДНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ	104
Синельникова Г. В. ДЕЯКІ ПИТАННЯ МЕХАНІЗМУ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ЩОДО ПРОТИДІЇ ПРАВОПОРУШЕННЯМВ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНІЙ СФЕРІ З БОКУ МІГРАНТІВ	106
Сокольвак І. В. ВИБІР ПРІОРИТЕТІВ ПІДГОТОВКИ КАДРІВ НАУКОВО-ОСВІТНЬОЇ СФЕРИ УКРАЇНИ	108
Стукаленко В. А. НОТАТКИ ДО ПИТАННЯ ПРО ВИБОРЧИХ КОМІСІЙ.....	110

НАПРЯМ 10. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО, КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО

Косевич А. О. ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ САМОГУБСТВ ТА ЇХ ЗВ'ЯЗОК ІЗ СВІТОВОЮ МЕРЕЖЕЮ «ІНТЕРНЕТ»	113
Пригула В. В. ОСОБЛИВОСТІ ВСТАНОВЛЕННЯ ВИНИ В ЗЛОЧИНАХ З ФОРМАЛЬНИМ СКЛАДОМ (НА ПРИКЛАДІ ч. 1 ст. 346 КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ)	114
Прудська А. С. ПРОБЛЕМА НЕЗАКОННОГО ВИКОРИСТАННЯ ЗНАКА ДЛЯ ТОВАРІВ І ПОСЛУГ	117
Сторожук В. А. ПОТЕРПІЛИЙ ВІД ЗЛОЧИНУ ЗА КРИМІНАЛЬНИМ ПРАВОМ УКРАЇНИ	119